

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

จิตติมา จรกา¹

¹ นิสิตปริญญาโท คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทราบลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างในการถ่ายเสียงรวมถึงเหตุผลในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่นักวิชาการศาสนาอิสลามเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันมีลักษณะทางภาษาดังต่อไปนี้ คือ

- 1) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามแบบราชบัณฑิตยสถานทั้งพยัญชนะต้นและตัวสะกด
- 2) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดให้รูปคำทับศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด เน้นใ้รูปวรรณยุกต์ รวมทั้งถ่ายรูปพยัญชนะไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ
- 3) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามการถ่ายเสียงให้ตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ แต่ไม่เน้นใ้รูปวรรณยุกต์และไม่ยึดกฎเกณฑ์ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดทุกคำ
- 4) เขียนรูปคำทับศัพท์ตามภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายูและภาษาอื่นในโลกมุสลิม

ABSTRACT

Analysis of using Transliterated Arabic Words in Thai Language of Islamic Academicians in Bangkok

The analysis of the Arabic transliteration in Thai is intended to determine the causes or different characteristics of the translation including the reasons for the Arabic transliteration in Thai of the Islamic scholars in Bangkok. The research found that the scholars wrote their algorithms by using the following characteristics.

1) Write transliterate words according to the standard of the Royal Institute both for the first consonant and the final consonant.

2) Use transliteration with promaenciotion of closestsound to Arabic words with emphasis on tone Symbol as well as trouslitenation of consonant not close to sound in Arabic.

3) Write transliteration based on the sound transliteration from Arabic but not emphasising tone symbols on the words and not strictly follow the standard of the Royal Institute.

4) Write transliteration according to the spoken language or be influenced by Malay and another languages in Muslim world.

ภูมิหลัง

ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่เข้ามาปนในภาษาไทยเนื่องจากการค้าขาย การเผยแผ่ศาสนา และการเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามจนมีชุมชนมุสลิมเกิดขึ้นในประเทศไทยจนทุกวันนี้ ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาที่ต้องใช้ภาษาอาหรับในการให้ความรู้และปฏิบัติศาสนกิจ ในหนังสืออะฮ์ลุล โดยกลุ่มนักศึกษาภาษาอาหรับ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้อธิบายไว้ว่า

“ภาษาอาหรับเป็นภาษาเก่าแก่ที่สำคัญภาษาหนึ่งของโลก เป็นภาษาในตระกูลเซมิติก ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับภาษาฮีบรู และภาษาอาราเมอิก เป็นภาษาทางวรรณกรรม นับเป็นเวลากว่า 1,500 ปี ที่สำคัญกว่านี้คือ ภาษาอาหรับเป็นภาษาประจำศาสนาอิสลาม เป็นภาษาของพระคัมภีร์อัลกุรอานที่มุสลิมทุกชาติ ทุกภาษาเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลก ศรัทธา เพราะเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ที่ประทานลงมา เป็นเครื่องนำทางชีวิตที่สมบูรณ์แบบแก่นุชยชาติ และเป็นภาษาของการละหมาด และการขอพรของมุสลิมทั่วโลก มุสลิมจะเริ่มศึกษาภาษาอาหรับตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อการเรียนรู้หลัก การทางศาสนา การละหมาด การอ่านอัลกุรอาน และอักษรอาหรับนั้นจะเขียนจากขวาไป ซ้าย มีอักษรพื้นฐาน 28 ตัว การปรับไปเขียนภาษาอื่นเช่น ภาษาเปอร์เซีย ภาษาอูรดู จะเพิ่มอักษรอื่นเข้ามา ไม่มีความแตกต่างระหว่างตัวพิมพ์ และตัวเขียน และตัวเล็กกับตัวใหญ่ อักษรแต่ละตัวจะเขียนติดกับอักษรตัวอื่น แม้ในการพิมพ์ และรูปอักษรจะเปลี่ยนไป ขึ้นอยู่กับตำแหน่งในคำ”

(อิสลามมอร์. ม.ป.ป.: ออนไลน์)

นอกจากการเขียนจะทำให้รูปอักษรเปลี่ยนไปขึ้นอยู่กับตำแหน่งในคำแล้ว เรื่องของการอ่านออกเสียงก็ขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าที่ของคำเช่นกัน เช่น คำเอกพจน์ พหูพจน์ การออกเสียงก็ต่างกัน แต่เป็นคำเดียวกัน เช่น โมอามะละฮ์ (เอกพจน์) โมอามะละฮัต (พหูพจน์) รวมทั้งการทำหน้าที่ของคำต่างๆ ว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การออกเสียงก็เปลี่ยนไป เช่น อิบน์ อิบนิ อิบาตะตุณ อิบาตะฮ์ อะบะดัน อะบะดา เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของภาษาอาหรับ คือ

“มีระบบการสร้างคำที่นำมหัศจรรย์คำหนึ่งสามารถจะผันออกไปได้มากมาย พร้อม

ทั้งความหมายที่เปลี่ยนไปตามความต้องการ เช่น คำว่า กิน เมื่อจะเปลี่ยนเป็น ผู้กิน หรือ สิ่งที่กิน หรือ เวลากิน หรือ ที่กิน หรือ จะกิน หรือ กินแล้ว หรือ จงกิน ก็ไม่จำเป็นต้องเติมคำนำหน้าแต่ประการใด เพียงตัดต่ออักษรในตัวของตัวเอง ก็จะได้ความหมายที่ต้องการ เป็นภาษาที่เขียนโดยไม่จำเป็นต้องมี สระ คำกับ คำนามในภาษาอาหรับมี 2 เพศ เพศชาย และเพศหญิง และมีพจน์ 3 พจน์คือ เอกพจน์ ทวิพจน์ พหูพจน์”

(อิสลามมอร์. ม.ป.ป.: ออนไลน์)

นักวิชาการศาสนาอิสลามของประเทศไทยส่วนใหญ่จบการศึกษาด้านศาสนามาจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นประเทศแถบตะวันออกกลาง และเป็นต้นกำเนิดของศาสนาอิสลาม นักวิชาการศาสนาอิสลามที่ไปศึกษาในประเทศแถบตะวันออกกลางนั้น มีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยในการเรียนในโรงเรียนสายสามัญแตกต่างกัน ผู้วิจัยมีแนวคิดว่าความรู้ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามที่มีแต่เดิมนั้นเป็นตัวกำหนดให้ นักวิชาการแต่ละคนเขียนถ้อยเสียคำทับศัพท์ภาษาอาหรับต่างกัน ดังนั้นความลักลั่นในการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับนั้นจึงมีโอกาสเกิดขึ้นได้ ผู้วิจัยเห็นว่าการถ้อยเสียควรจะมีหลักเกณฑ์เดียวกัน หรือ ถ้าแตกต่างกันควรมีคำอธิบายได้ว่าแตกต่างกันเพราะเหตุใด การศึกษาวิเคราะห์คำทับศัพท์อาหรับ ที่ใช้ในภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การสุ่มตัวอย่างสร้างแบบสอบถามการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร เพื่ออภิปรายผลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษารูปแบบการถ้อยเสียเพื่อให้การเขียนคำทับศัพท์มีมาตรฐานเดียวกัน ไม่แตกต่างกันมากจนกลายเป็นคนละคำหรือความหมายเปลี่ยนไปเมื่อออกเสียงผิดหรือเขียนผิด ผู้วิจัยจึงรวบรวมคำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่ใช้บ่อยและพบในสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และคำนามเฉพาะ ที่มีความสำคัญและเกี่ยวพันกับศาสนาอิสลาม เช่น ชื่อมัสยิด ชื่อสถานที่ ชื่อคน นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักวิชาการศาสนาได้เลือกตอบคำทับศัพท์ที่ตนใช้เขียนในงานเผยแผ่ศาสนาอิสลามตามพื้นฐานความรู้ที่ตนมีและนำมาวิเคราะห์หาเหตุผลเพื่อให้ได้บรรทัดฐานของการถ้อยเสีย คำทับศัพท์ภาษาอาหรับ เพื่อให้ศาสนาอิสลามในประเทศไทยมีความเป็นสากลในทางภาษาในฐานะที่ภาษาเป็นสื่อกลางที่ก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันโดยไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ ผิวพรรณ เชื้อชาติ ศาสนา และให้งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ในวงการภาษาไทยและผู้ใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางของนักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยให้เป็นมาตรฐานใกล้เคียงกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้ทราบลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างของการถ่ายเสียงรวมถึงเหตุผลในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางของนักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ ในภาษาไทยให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานครประกอบด้วยนักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระและนักวิชาการศาสนาอิสลามที่อยู่ในสถาบันการศึกษา ซึ่งแตกต่างกันในด้านคุณวุฒิและวัยวุฒิ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากนักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระ จำนวน 10 คน นักวิชาการสอนศาสนาในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามโรงเรียนละ 5 คน 4 โรงเรียน นักวิชาการสอนศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญ จำนวน 5 คน 4 โรงเรียน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

2.1.2 อายุ

2.1.3 การศึกษาสายสามัญ

2.1.4 การศึกษาสายศาสนา

2.1.5 การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

สรุปผลการวิจัย

จากการเลือกตอบแบบสอบถามของนักวิชาการศาสนาอิสลามทำให้ทราบว่า นักวิชาการมีความคิดเห็นแตกต่างกันในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์จากภาษาอาหรับเป็นภาษาไทย ซึ่งแยกได้เป็นลักษณะคำทับศัพท์ดังตัวอย่างต่อไปนี้ เช่น คำว่า กิยามะห์ พบว่า นักวิชาการเลือกเขียนแตกต่างกัน คือ กิยามัต กิ-ยามะฮ์ กิยามะฮ์ หรือ คำที่พบว่า นักวิชาการศาสนาอิสลามเขียนแตกต่างกันแยกได้เป็นหลายคำ เช่น ชาริอะห์ ชาริอะฮ์ ชาริอัต ชาริอาด ชะรีอะห์ ชะรีอัต ชะรีอะฮ์ ชาริอะฮ์ ชะรีอะฮ์ ชาริอะฮ์ ชะ-รีอะฮ์ ชารีอะฮ์ ซึ่งพบว่าแตกต่างกัน ในรูปสระ คือ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว การใช้สระลดรูป การใช้วรรณยุกต์ การใช้รูปการันต์ ในลักษณะที่ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า การเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน มีสาเหตุมาจากลักษณะทางภาษาดังต่อไปนี้ คือ

1. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามแบบราชบัณฑิต ทั้งพยัญชนะต้นและตัวสะกด นักวิชาการกลุ่มนี้จะเขียนให้ถูกต้องตามแบบราชบัณฑิตสถาน ทั้งพยัญชนะต้น และตัวสะกด จะไม่คำนึงการออกเสียงในภาษาอาหรับ แต่จะยึดการเทียบรูปคำทับศัพท์ตามกฎหมายที่ราชบัณฑิตยสถาน กำหนดไว้ ซึ่งผู้วิจัยพบคำทับศัพท์ที่เขียนแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น กิยามะห์ กิยามะฮ์ กุรอาน กาฟิร กุบูร กอฎีย์ เคาะวาริจญ์ ญิฮาด ชาริอะห์ ชาริอะฮ์ ชะรีอะห์

2. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดให้รูปคำทับศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด เน้นใส่วรรณยุกต์ รวมทั้งถ่ายรูปพยัญชนะไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า นักวิชาการกลุ่มนี้ไม่ชำนาญด้านภาษาไทยและไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ ศึกษาจากคำทับศัพท์ แบ่งข้อย่อยได้ดังนี้

- 2.1 ใส่วรรณยุกต์ผิดหลักภาษาไทย ดังตัวอย่างเช่น ญิฮาด มุอามะลัต เคาะหียู เคาะหียู เคาะเฮียะฮ์

- 2.2 ใส่วรรณยุกต์ถูกต้องแต่ไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ ดังตัวอย่างเช่น บัรอกกะฮ์ บัรอกกะฮ์ ตารอวีห์ นาญิส

- 2.3 พยัญชนะและตัวสะกดภาษาไทยเสียงไม่ใกล้เคียงในภาษาอาหรับ ดังตัวอย่างเช่น มุหัมหมัด มุหรรอม รุลู รอสูล

2.4 เทียบสระเสียงสั้นและเสียงยาวไม่ตรงกับภาษาอาหรับ ดังตัวอย่างเช่น ร่อม อดอน ร่อม่าฏอน วาลี วาลีย์

3. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามการถ่ายเสียงให้ตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ แต่ไม่เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์ตามหลักภาษาไทยและไม่ยึดกฎเกณฑ์ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดทุกคำ เพราะในคำบางคำในภาษาอาหรับเมื่อใช้ตามราชบัณฑิตกำหนดและเขียนเป็นคำทับศัพท์ภาษาอาหรับแล้วไม่สวยงามทำให้การออกเสียงอาจผิดเพี้ยนได้ เช่น หะดีษขอเฮียะห์ นักวิชาการจะนิยมเขียนทับศัพท์ว่า ขอเฮียะห์ หรือ ซ่อเฮียะห์ แต่ถ้าเขียนตามราชบัณฑิต คือ เคาะฮียะห์ หรือ เคาะหียะห์ เช่นคำว่า อันซอร์ ถ่ายรูปศัพท์ตามที่ราชบัณฑิตกำหนด แต่นักวิชาการกลุ่มนี้จะนิยมเขียน อันซอร์ เป็นต้น เพราะ ซ จะออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด และนักวิชาการกลุ่มนี้จะคำนึงถึงเสียงสั้น ยาวในภาษาอาหรับ เพราะ เสียงสั้นยาว ถ้าออกเสียงผิด ความหมายจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เช่น คำว่า การ์มะห์ เป็นชื่อคน มีความหมายว่า ใจบุญ เมื่อเขียนเป็น กะลิมะห์ จะแปลว่า หนึ่งคำ เป็นต้น ดังนั้น การที่พยายามจะเขียนคำทับศัพท์โดยเทียบสระเสียงสั้นยาวจึงมีความสำคัญ

4. เขียนรูปคำทับศัพท์ตามภาษาพูด เช่น กาแฟ, กูเรช เป็นต้น หรือได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู และภาษาอื่น ๆ ในโลกมุสลิม เช่น ภาษาอูรดู เปอร์เซีย หรือการถ่ายเสียงคำทับศัพท์จากภาษาอังกฤษ เป็นต้น จากการสรุปผลการศึกษาค้นคว้าข้างต้นสาเหตุจากการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันน่าจะมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ด้านสังคมศาสตร์

1.1 ภูมิหลังการศึกษาสายสามัญและความเข้าใจหลักภาษาไทยนักวิชาการจบการศึกษาสายสามัญระดับชั้น ป.6 มีร้อยละ 2.13 ม.3 มีร้อยละ 6.38 ม.6 มีร้อยละ 57.45 ระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งบางคนให้เหตุผลว่ามาเรียนปริญญาตรีสายสามัญหลังจากจบปริญญาตรีทางศาสนาแล้ว มีร้อยละ 34.04 ประเภทสถาบันการศึกษา เป็นโรงเรียนสายสามัญทั่วไป ร้อยละ 48.94 โรงเรียนศาสนาควบคู่สามัญ ร้อยละ 12.77 ประเภทการศึกษานอกโรงเรียน 27.66 มหาวิทยาลัย ร้อยละ 14.89 ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาทางด้านสามัญค่อนข้างดีและส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ในสถาบันสอนศาสนา หรือสอนศาสนาควบคู่สามัญ ซึ่งจะต้องศึกษาต่อทางด้านประกาศนียบัตรบัณฑิตวุฒิทางการศึกษา จึง

ทำให้มีวิสัยทัศน์ค่อนข้างไกล จะเห็นว่า คำที่นักวิชาการเลือกเขียนส่วนใหญ่ จะคำนึงถึงเสียง และรูปให้สอดคล้องไปด้วยกัน ไม่ได้ยึดตามหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตวางไว้ทั้งหมด อย่างเช่น ص หรือ س การที่ผู้วิจัยจะเลือกใช้ ส ศ หรือ ซ ส่วนใหญ่นักวิชาการยึดที่เสียงภาษา อาหรับเป็นหลักก่อน เช่น คำว่า อันศอร และ อันซอร เป็นต้น ตรงกับที่นักวิชาการอิสลาม ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “การเทียบเสียงของผู้รู้บางท่านให้เป็นเสียงอ่านภาษาไทย เพื่อที่เมื่อเขียน ไปแล้วคนไทยจะอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เช่น ยาซีน แต่ถ้าใช้ ยาซีน ตามตัวอักษรที่บัญญัติ ไว้ (ในตำราศาสนาของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร) ก็จะทำให้ผู้อ่านออกเสียงผิด หรือ สู้ปะทะที่สำนวนยุคเก่าเพื่ออ่านได้ถูกต้อง

1.2 ภูมิหลังด้านถิ่นที่อยู่อาศัย เช่น ภาคใต้ตอนล่างได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู และภาคใต้ตอนบนได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นใต้ภาษาท้องถิ่นที่ผู้พูดใช้เป็นประจำ แม้ว่า จะมาเรียนทางภาคกลางและใช้ภาษากลางแล้วก็ตาม แต่ภาษาที่เป็นชาติกำเนิดของผู้ใช้ ภาษาก็ยังคงมีบทบาทสำคัญที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาของบุคคลนั้น ๆ แม้ว่าเราจะรับ เอาคำทับศัพท์มาใช้แล้วก็ตาม เพราะวิธีการรับคำทับศัพท์มานั้นเมื่อรับมาแล้วก็พยายาม ออกเสียงคำที่ยืมมานั้นให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยมากที่สุด รวมทั้งการลากเข้าความ ด้วย ผู้ใช้คำยืมนั้นพยายามทำความเข้าใจกับคำยืมนั้นโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเดิม เข้าหาเสียงหรือความหมาย ที่ตนเองเข้าใจและคุ้นเคย หรือตามที่นักวิชาการได้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนไทยจากใต้ตอนล่างไปเรียน ไคโร มาเขียนตำรา เขียนคำว่า อิบาตะห์ ในภาษาอาหรับเป็นอิบาตัต ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เป็นต้น หรือคนที่พูดภาษาใต้ ตอนบนจะออกเสียง อาอีสะห์ เป็น อัยฉ่า เป็นต้น และถ้าถ่ายเสียงตามเสียงพูดซึ่งเป็นภาษา อาหรับ การเขียนก็จะเพี้ยนไป เช่น คำว่า มุกรรอมะฮ์ กลายเป็น มุงกรัรม์ มูกานรุ่ม หรือ มุงการรุ่ม ตามเสียงภาษาไทยท้องถิ่น เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงพบคำศัพท์ กาเฟร กุโบร์ สะโฮร์ สู้ฮูร์ กิยามัต ฟิรอน ฟิรดูอิน เป็นต้น

1.3 ความเป็นปัจเจกบุคคลของนักวิชาการศาสนา ขึ้นอยู่กับสถาบันที่สำเร็จการศึกษา มา ระยะเวลาที่ศึกษาในต่างประเทศ ตำแหน่งทางสังคม หน่วยงานที่สังกัด พื้นความรู้เดิม ความเคยชินโดยไม่มีการศึกษาเพิ่มเติม หรือเลียนแบบหนังสือที่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน

ความเป็นตัวตนของนักวิชาการส่วนหนึ่งที่ทำให้การเขียนรูปคำทับศัพท์ต่างกัน บาง คนอาจจะยึดเรื่องสถาบันที่ตนสำเร็จมา ดังนั้น ความคิดเห็นของคนร่วมสถาบันที่สำเร็จมา ด้วยกันย่อมถูกต้องกว่าคนอื่น นักวิชาการศาสนาที่จบจากด้านอาหรับ กับนักวิชาการอิสระ

บางคนทีบ่ในประเทศไทยและศีกษาภาษาอาหรับด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะมีความรู้ภาษาไทยค่อนข้างดี ภาษาอาหรับอาจจะดีด้วย แต่คนทั่วไปไม่ให้การยอมรับ คนสองกลุ่มนี้มีแนวการเขียนคำทับศัพท์ที่ต่างกัน กลุ่มแรกยึดเรื่องของเสียง เช่น ต้องใส่วรรณยุกต์เดี่ยวจะออกเสียงไม่ถูกต้อง จึงพบคำว่า มูอามะลัต และมูอามะลัต หรือ มูอามะลัต เป็นต้น ส่วนนักวิชาการบางส่วนเขียนเพียงแค่มูอามะลัต อีกคำคือ อัคลาค ซึ่งนักวิชาการกลุ่มนี้จะเขียนแบบไม่ใส่วรรณยุกต์ เป็นต้น ซึ่งถ้าศีกษาเพิ่มเติมจะพบว่า วิธียืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย เป็นการถ่ายทอดภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง หรือการยืมคำกันนั้นคำของภาษาที่ถูกยืมมามากจะถูกเปลี่ยนรูปคำ เสียง และความหมายในภาษาใหม่ เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และเป็นไปตามลักษณะสำคัญของภาษาผู้ยืมเสมอ ดังนั้น การที่นักวิชาการหลายคน หลายกลุ่ม จะเขียนคำทับศัพท์ต่างกันจึงดูเหมือนไม่เป็นปัญหา แต่ปัญหาของภาษาอาหรับที่ไม่เหมือนภาษาอื่น คือ ถ้าเสียงผิดแม้เพียงเล็กน้อยความหมายเปลี่ยนไปเลย เช่น คนไทยชื่อ กะลิมะห์ แปลว่า หนึ่งคำ ไม่น่าที่จะใช้เป็นชื่อคน แต่ชื่อที่ถูกคือ การิมะห์ ซึ่งมาจาก การิม หมายถึง ผู้ใจบุญ แต่คนไทยเรียก กะลิมะห์ ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เพราะคนไทยไม่เน้นเสียง ร และ ล ไม่เน้นเสียง สั้น ยาว นึก เบา แต่ภาษาอาหรับเน้น เพราะความหมายจะเปลี่ยนไปได้ดังที่ยกตัวอย่างมาแล้ว ผู้วิจัยเคยพบ คนชื่อ กะลิมะห์ และ เขาก็เขียนชื่อเขาตามการออกเสียง ซึ่งนักวิชาการหลายท่านพยายามที่จะเน้นการเขียนที่ถูกนั้นเพื่อให้ออกเสียงตามภาษาอาหรับนั่นเอง เพราะสำหรับผู้วิจัยภาษาอาหรับเป็นทั้งภาษาพูด ภาษาศาสนา และภาษาของคัมภีร์ นักวิชาการที่ยังคงยึดตำแหน่งทางสังคม หรือหน่วยงานที่สังกัด พื้นความรู้เดิมด้านภาษาไทยไม่ดี อาศัยถ่ายรูปและเสียงคำทับศัพท์ตามความเคยชินโดยไม่มีการศีกษาเพิ่มเติม หรือเลียนแบบหนังสือที่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน หรือยึดความคิดตนเองเป็นหลัก ต้องปรับเปลี่ยนแนวคิด เปิดวิสัยทัศน์ หันหน้าเข้าหากัน ผ่อนคลายอัตลักษณ์ของตนเอง ปรึกษาหารือกันเพื่อให้ศาสนาพัฒนาสู่ความเป็นสากลทางภาษาโดยมีแนวการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และให้เกิดความเข้าใจทั้งผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามและผู้ที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม และออกเสียงคำทับศัพท์หรือเขียนรูปคำทับศัพท์ที่ไม่ให้ความหมายของภาษาอาหรับผิดไป

2. ด้านภาษาศาสตร์

คำทับศัพท์ คือ การเขียนคำต่างภาษาด้วยอักษรและอักษรและอักษรวิธีในภาษา

ของตนซึ่งมีอยู่สามวิธี ได้แก่ การถ่ายเสียง คือ การทับศัพท์ด้วยการสะกดอักษรให้อ่านได้เหมือน หรือใกล้เคียงกับคำต่างภาษานั้น ๆ โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบในภาษาเดิม การถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์โดยการยึดถือการเทียบอักษรระหว่างสองภาษานั้น ตามหลักเกณฑ์ที่นักภาษากำหนดขึ้น และวิธีที่สาม คือ การถ่ายเสียงร่วมกับถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์ที่เขียนตามรูปแนวเสียงเพี้ยนไปจากคำเดิม คือพยัญชนะต้นเปลี่ยนไป จึงสามารถแบ่งอักษรวิธีของการเขียนคำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามดังนี้

2.1 การถ่ายรูปคำทับศัพท์ของนักวิชาการ

2.1.1 ยึดรูปพยัญชนะให้ตรงตามราชบัณฑิต นักวิชาการบางส่วนยึดการเขียนตรงกับตัวอักษรที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ เช่น กำหนดให้ ศ แทน ص นักวิชาการกลุ่มนี้ก็จะเขียน ศ แทนในทุกคำที่ขึ้นต้นด้วย ص ซึ่งบางคำในภาษาอาหรับไม่ได้ออก ศ ในภาษาไทยเสมอไป เช่น ควรเขียนว่า ซอเฮียะฮุ มากกว่า ศอเฮียะฮุ เป็นต้น แต่นักวิชาการกลุ่มนี้ก็จะยึด ศ ในการเขียนเพื่อให้ตรงกับราชบัณฑิต หรือ คำว่า طَبَّح นักวิชาการกลุ่มนี้จะถ่ายเสียงเป็นรูปคำทับศัพท์ คือ คุณบะฮุ ไม่เขียน คุณบะฮ์ เป็นต้น

2.1.2 ยึดรูปพยัญชนะให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ นักวิชาการกลุ่มนี้มีแนวความคิดคือ ยึดรูปให้ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด คือ ใช้พยัญชนะภาษาอาหรับเทียบกับพยัญชนะภาษาไทย เช่น ح เทียบกับ ห และตัว ๐ ใช้ ฮ แทน เช่น ภาษาอาหรับว่า حَفِيٌّ ก็จะถ่ายเป็นคำทับศัพท์ว่า หนิฟ เป็นต้น บางตัวเทียบแล้วไม่ตรง ก็ใช้ตัวอักษรที่ใกล้เคียง เช่น ตัว ش ใช้ ช แทน เช่น ชารีฟ บางตัวไม่มีเสียงในภาษาอาหรับ ก็ใช้อักษรที่ใกล้เคียงมากที่สุด เน้นเสียงที่ใกล้เคียงมากกว่า เช่น ฟิรเอาว์ จะไม่ใช่ ฟิรอุณ หรือ กุเรช ก็จะเขียน กุรอัยซ์ เพราะมาจากภาษาอาหรับ จะยึดถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นหลัก

2.2 การถ่ายเสียงคำทับศัพท์ของนักวิชาการ

2.2.1 ถ่ายเสียงตามเสียงภาษาอาหรับ นักวิชาการกลุ่มนี้ยึดเสียงมากกว่ารูป จะพบว่าคำทับศัพท์จะเน้นการใส่รูปวรรณยุกต์ แต่ไม่มีความรู้เรื่องการใส่วรรณยุกต์ในภาษาไทย จึงพบคำทับศัพท์ ที่รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ และใส่รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย ผู้อ่านทั้งที่นับถือศาสนาอิสลามและไม่นับถือศาสนาอิสลามเวลาเห็นคำเหล่านี้บางทีไม่รู้ว่าจะอ่านออกเสียงใด เช่น กุไฟร์ เป็นต้น

2.2.2 ถ่ายเสียงจากภาษาพูดโดยการลากเข้าความ คือ การที่เมื่อไทยเรารับเอาคำภาษาต่างประเทศเข้ามาแล้ว ก็พยายามออกเสียงคำที่ยืมนั้นให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยมากที่สุด รวมทั้งการลากเข้าความด้วย ผู้ใช้คำยืมนั้นพยายามทำความเข้าใจกับคำยืมนั้นโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเดิมเข้าหาเสียงหรือความหมายที่ตนเองเข้าใจ และคุ้นเคยโดยเจตนา (ประยูร ทรงศิลป์. 2526 : 69) พบคำว่า กาเฟร กุโบร์ สุหนัต กุเรช เมบ เป็นต้น

2.2.3 ถ่ายเสียงโดยได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู และภาษาถิ่นพบคำว่า รุกัน สุกัม กิปลัต อิบาตัต กิยามัต ซึ่งนักวิชาการกลุ่มนี้ อาจได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เพราะนักวิชาการศาสนาบางคนได้รับการศึกษาศาสนาจากทางภาคใต้ตอนล่าง คือ ศิกษาศาสนา (เรียนกิตาบลมลายู) กิตาบ มีความหมายว่า หนังสือในภาษามลายู มาจากคำว่า กิตาบุณ ในภาษาอาหรับ ซึ่งภาษาอาหรับและมลายูนั้นใกล้เคียงกันมากแยกกันไม่ค่อยได้ ดังนั้น คำทับศัพท์ทางศาสนาที่นักวิชาการศาสนาใช้อยู่ จึงมีทั้งคำทับศัพท์ที่มาจากภาษาอาหรับแท้ และได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู ซึ่งผู้ชี้แนะให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจความหมายให้มากที่สุด เช่น กิยามะฮ์ นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน กิยามัต เพราะเป็นคำที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป เป็นต้น

แนวโน้มในการที่จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันนั้น นักวิชาการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นไปได้แต่ต้องมองคร้ทีที่เป็นที่ยอมรับ เช่น สำนักจุฬาราชมนตรี จัดประชุมเชิงปฏิบัติการแก่นักวิชาการศาสนาทั่วกรุงเทพฯ โดยส่งตัวแทนมาจากหน่วยงานต่างๆ จากนั้นมีการทำประชาพิจารณ์ รวบรวมข้อมูล และทำเป็นตำราขึ้นมา ถึงจะเป็นทางแก้ปัญหาและเป็นที่ยอมรับและส่งตำราเล่มนั้นเพื่อนำเสนอแก่ราชบัณฑิตยสถานเพื่อทำให้การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

1. ศึกษาประวัติ ความหมาย และที่มาของคำที่ใช้บ่อยในกลุ่มของผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม เช่น ละหมาด ข้าวสโหร์ สุเหว่า บาแล ลาแบ มั๊กเหรีบ สุงอ ไล่ตัน ตัดสุหนัต เข้าสุหนัต สุโษะห์ สโหร่ง บิดุน สารบัน ตัสแบะห์ หรือคำที่คนไทยรับมาใช้จนเป็นภาษาไทย เช่น บาระห่า ะรยา เป็นต้น

2. ศึกษาคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ การใช้ภาษาข้ามวัฒนธรรม คือ การศึกษาวัฒนธรรมทางศาสนาอิสลามให้เข้ากับความเชื่อของวัฒนธรรมผู้แปล คือ วัฒนธรรมไทย ในวรรณกรรมเรื่อง พันหนึ่งทิวา กับพันหนึ่งราตรี ของ เสฐียรโกเศศ และนาคะประทีป

3. ศึกษาการออกเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับของสื่อสารมวลชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในการรายงานข่าวเกี่ยวกับศาสนาอิสลามและข่าวในตะวันออกกลาง

บรรณานุกรม

- กำชัย ทองหล่อ. (2552). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2526). **การเปลี่ยนแปลงของภาษา : คำยืมในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครุธนบุรี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). **หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย**. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2552, จาก www.royin.go.th.
- อณิส อมาตยกุล. (2545, กรกฎาคม-ธันวาคม). ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของภาษาอาหรับ. **เอเชียปริทัศน์**. 23(2): 138.
- อักษรอาหรับ. (2552). สืบค้นเมื่อ 11 ธันวาคม 2552, จาก <http://th.wikipedia.org>.
- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอาหรับ. (2554). สืบค้นเมื่อ 8 เมษายน 2554, จาก <http://www.islammore.com/main/content.php?page=sub&category=4&id=145>.